

CESTOVNÍ HOREČKA

TECNOLOGIE, AI, CESTOVÁNÍ

#05

TRÉNINKOVÝ DENÍK

PRAXE DOMA I V ZAHRANIČÍ

UMĚLÁ INTELIGENCE

SOCIÁLNÍ SÍTĚ - MUST HAVE

ERASMUS +

ŽIVOT BEZ SOCIÁLNÍCH SÍTÍ

střední odborná škola služeb s.r.o.

Úvodník - Nela Opravilová

Milí čtenáři,

v našem novém čísle Cestovní horečky naleznete především zážitky studentů z praxí - doma i v zahraničí. Tato část studentského života na naší škole je vždy velké dobrodružství nejen pro studenty, ale i pro učitele, kteří třeba studenty na praxi doprovází.

Původně jsme se chtěli zaměřit na téma AI, které je v momentální době každodenní záležitostí. Umělá inteligence je velmi rychle na rozvoji a v každodenní záležitosti. Umělá inteligence je velmi rychle na rozvoji a v nejbližší době bude dále stoupat na oblíbenosti a rozšíření. I naše škola se potýká s budoucím problémem falešných maturit, vysoké školy dále se závěrečnými pracemi. I když je AI problémem, tak má i mnoho plusů o kterých se nakonec dozvíte více v podzimním čísle.

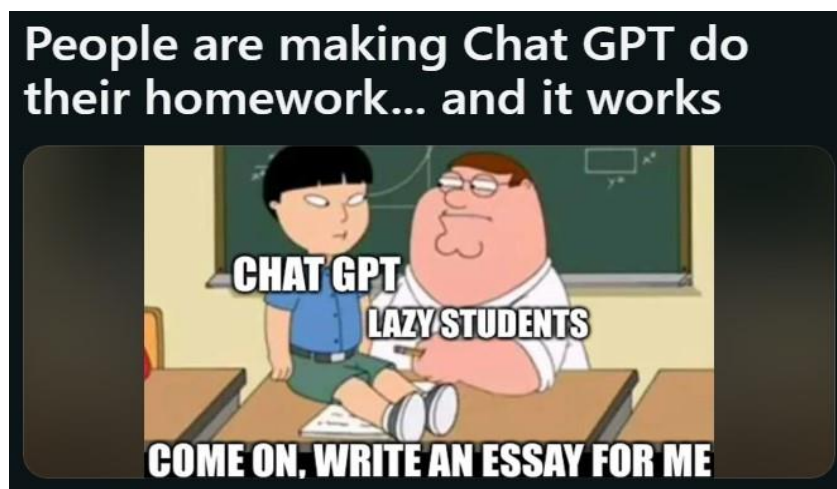
Jelikož několik našich spolužáků a kamarádů bylo na Erasmu, tak se spíše podíváme, jak se jim tam dařilo a jaký na to mají celkový názor i oni. Jak už k cestovnímu ruchu neodmyslitelně patří. Přečtete si články na téma „Život bez sociálních sítí“ nebo něco z německé rubriky.

Jako třešničku na dortu jsme se rozhodli podpořit naše šikovné studenty a trochu zavzpomínat. Proto na konci naleznete několik recenzí na předchozí čísla a některé vtipné části z komiksu.

Jelikož se jedná o třetí číslo tohoto školního časopisu, druhé číslo naší samostatné éry, kdy se časopisu věnuje převážně první ročník, byli bychom velice rádi za více konstruktivní kritiky – co máme například změnit nebo naopak do budoucna podpořit.

Přejeme příjemný zážitek při čtení.

Redakce Cestovní horečky.

Sociální sítě Must Have

Sociální sítě jsou jednoznačně každodenní součástí našeho života. Je to místo, kde můžeme snadno sdílet myšlenky, pocity, názory, informace, zážitky a spoustu dalšího se svými přáteli, rodinou, známými. V tomto článku se podíváme na Must Have sociální sítě a probereme si jejich pro a proti.

Facebook

V Česku se facebook stal jednou z nejpoužívanějších sociálních sítí jak mezi generací Z, mileniály, tak i generací X. Facebook ale nabízí rozsáhlou škálu funkcí. K nim spadá například Messenger, jedna z nejznámějších platforem pro posílání zpráv atd. FB ale nabízí uživatelům i sdílet obsah například ve formě textů, obrázků nebo třeba videí. Umožňuje vytvářet skupiny, stránky nebo třeba události. Je zde i FB Market pro nakupování. Tato funkce se dá považovat za online secondhand.

Instagram

Instagramu se již nějakou řádku let dostává velké popularity. Zejména mezi mladší generací. Tato sociální síť je zaměřena na sdílení videí a fotografií. Umožňuje svým uživatelům sledovat svoje oblíbené celebrity, značky, ale také přátele a rodinu. Poslední update IG nám přinesl například Instagram Notes, které se stali velmi oblíbenou součástí sdílení myšlenek se svými followery. Nejnovější aktualizace platformy by nám měla vylepšit zážitek z chatování. Jednou z užitečných změn je možnost odpovídat na nové zprávy během prohlížení hlavního feedu. Namísto přerušování prohlížení budou mít uživatelé k dispozici nová oznámení v aplikaci. A čeká nás mnoho dalšího.

Tiktok

Tiktok, dříve Musically, je jednou z relativně novějších sociálních sítí (vznik v roce 2016). Již za dob Musically byla velmi populární a tuto náklonnost, zejména mladšími uživateli si udržuje dodnes. Její podstatou jsou krátká videa s hudbou a různými efekty, která mohou uživatelé sdílet. Tiktok používá tzv. Algoritmus, díky kterému se může uživatel dostat k obsahu, který ho zajímá i od cizích tvůrců. Algoritmus udrží člověka u obrazovky hodiny a hodiny. Proto je TT jednou z nejoblíbenějších aplikací a zároveň i nejvíce návykových. Pomocí své vysoké popularity asi brzy předežene FB i IG a dostane se na první místo v nejpoužívanějších sociálních sítích v Česku.

Mezi další hodně používané sociální sítě v Česku se řadí například Twitter nebo Youtube. My se ale zaměříme na ty méně známé nebo méně používané platformy, které ale stojí za zmínku.

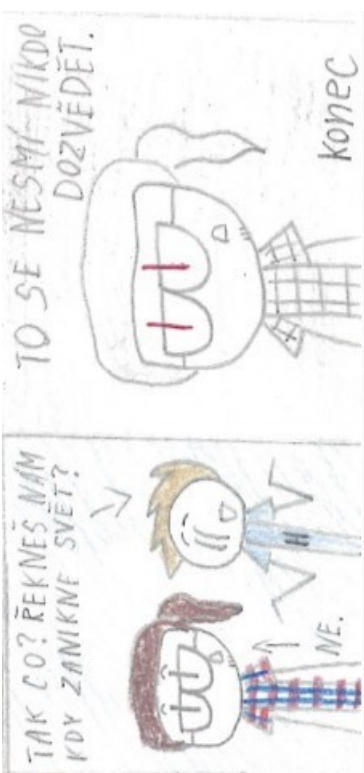
BeReal

BeReal je jednou z nejmladších aplikací, co za velmi krátkou dobu získala velkou popularitu po celém světě. Vznikla již v roce 2020, ale popularity se dostala až v roce 2022, kdy se stala hitem. Pracuje na principu sdílení fotografií v určitý čas. Každý den v jiný čas jsou všichni uživatelé upozorněni a do dvou minut by měli zachytit a poslat foto, co v danou chvíli dělají. Fotografie se vyfotí na přední i zadní kameru. Samozřejmě fotku sdílet nemusíte, ale nevidíte fotky vašich přátel, dokud nepošlete svůj BeReal. Na fotografie ostatních můžete reagovat svými emoty.

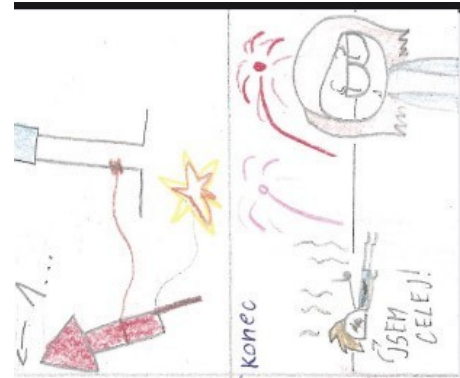
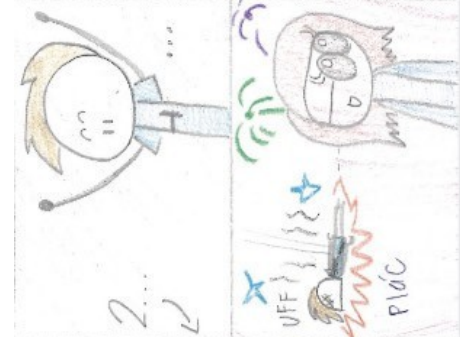
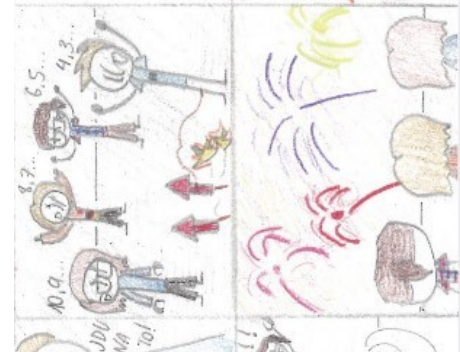
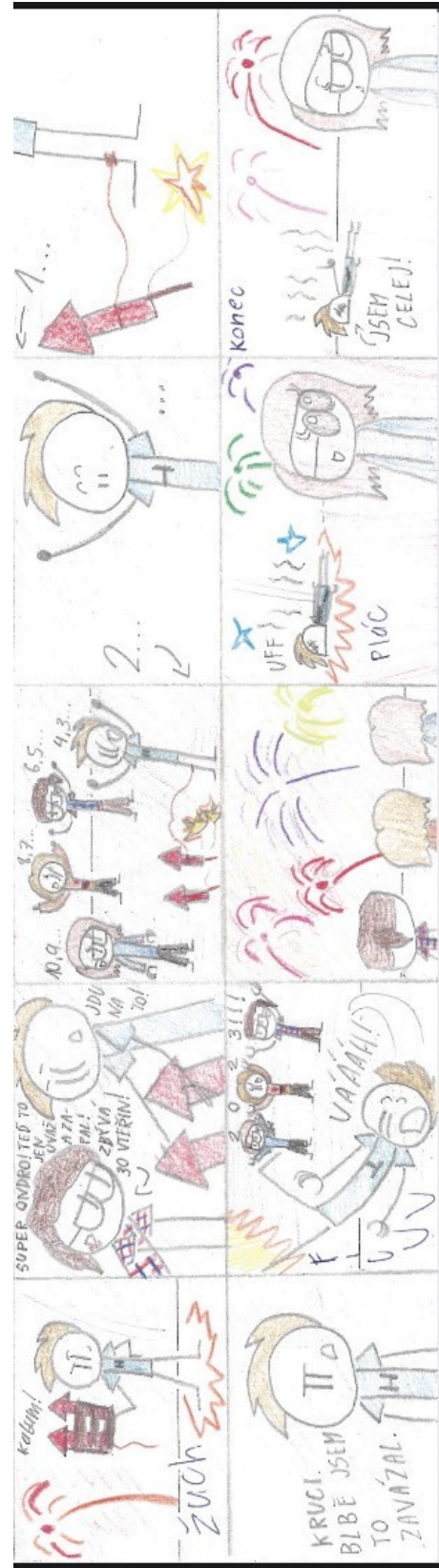
Snapchat

Snapchat je opět aplikace na posílání fotografií jednomu nebo více přátelům. Funguje na principu, že člověk vyfotí nebo natočí nějakou situaci svým mobilním telefonem a pošle ji přátelům. Fotografie po uběhnutí 1-10 sekund, záleží na nastavení odesílatele, zmizí. Člověk, kterému byla fotografie určena může odpovědět stejným způsobem nebo zprávou. Pokud budete každý den posílat Snap, tak sbíráte tzv. Streaks, neboli dny, jak dlouho jste nepřerušili tento koloběh. Na této aplikaci můžete i chatovat, ale zprávy po 24 hodinách zmizí. Uživatelé si ale mohou zprávy ukládat. Aplikace nám pošle notifikaci pokaždé když druhý člověk vyfotí screenshot, nahraje obrazovku, uloží si zprávu nebo fotografii,... Tímto je Snapchat bezpečnější než třeba Instagram.

Ukázky z komiksů ze starších vydání časopisu

KONEC

KRUCI. BLBĚ JSEM TO ZAVĀZAL.

SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA – ŠKOLNÍ PRAXE

Tak jako každý rok i letos naši studenti vyrazili na školní praxe, rozletěli se po celé Evropě – do Portugalska, Rakouska, Španělska, ale někteří i do Nizozemí nebo do Řecka. Samozřejmě část zůstala pracovat také doma, vždyť ve službách se vždy hodí každá pomocná ruka. A protože mají přísného učitele češtiny, jejich úkolem bylo tyto zážitky zachytit také formou novinářského článku, recenze, reportáže nebo fejetonu.

A tady jsou vaše i naše texty.

JAK TO VIDÍ TI, CO PRACOVALI DOMA **KATEŘINA BUDINOVÁ - Praxe, kde člověk netrpí**

Naše Střední odborná škola služeb cestovního ruchu, od druhého ročníku umožňuje svým žákům mít povinné praxe. Chce jim tím to způsobem předat co nejvíce zkušeností. Praxe se většinou uskutečňují během poloviny května a trvají zhruba pět až šest týdnů. Žáci si libovolně vybírají místo, kde chtějí své praxe strávit.

Já jsem se letošní praxe rozhodla mít ve své stálé práci, a to ve Velké Bystřici v kavárně. Kavárna se nachází v samotném srdci mého rodného města. Po okolí je docela vyhlášená. Lidé si ji vychvalují hezkým a příjemným prostředím i interiérem, dobrými zákusky a milou obsluhou. I Já s tímto tvrzením docela souhlasím.

V kavárně se zaučuji jako baristka a občas vypomáhám i v kuchyni. Docela velká výhoda pro mě je určitě lokalita a dostupnost kavárny. Nemusím ztrácet čas zbytečným cestováním a dojížděním, jelikož bydlím pár minut od kavárny. Většinou jezdím do práce na kole, takže se můžu do práce dostat rychle a včas. Zákazníci jsou obvykle velice milí, i když se našlo i pár nepříjemných zákazníků a podivínů, tak jak o všude jinde. Co se týče mých kolegů a kolegyň, jsem s nimi spokojená. Když něco nevím, tak mi poradí a jsou na mě hodní a milí. Paní majitelka, Eliška Mácová, je přizpůsobivá, chápavá, starostlivá a mladá. Na všem se s ní dá domluvit. Další výhodou této práce je pro můj mlsný jazýček, a to dostávání dortíků, koláčů nebo jiných dobrot domů.

I když zní tyto praxe zatím docela kouzelně, tak to samozřejmě tolik dokonalé není. Je tu hodně věcí na zapamatování, protože je zde dost druhů káv, přístrojů, úkolů a velký sortiment nabídky. Vždy se po zavírací době minimálně hodinu uklízí. Po určitých zákaznících je tu dost nepořádek, protože se chovají jako doma (př. umělé nehty v hrníčku na kávu a další jiné bizáry od zákazníků). V celé kavárně je velké vedro. Docela dlouho mi trvalo, než jsem se naučila pracovat s kávovarem, šlehat správně mléko nebo dělat Art Latté. Upřímně, je to vše těžší, než se na první pohled zdá.

Celkově bych, ale své praxe v kavárně ve Velké Bystřici jako baristka, ohodnotila dost kladně a přívětivě. Myslím si, že zde převládají určitě plusy než mínusy. Jsem zvědavá, jaké zážitky a zkušenosti mi tato práce ještě přinese.

Natálie Hanáková - Cestou necestou skrze šílenství na Šumavě

Ráda bych Vás provedla dobrodružstvím, které se odehrálo první týden našich praxí v překrásné šumavské přírodě. Společně s mými spolužačkami, jsme se vydaly na školy v přírodě a panečku! Už teď mohu říci, že to byla teda jízda.

Myslela jsem si, že to právě šílenství začne až na místě činu, ale to jsem byla pěkně na omylu. Hned první zádrhel přišel, když jsme se snažily dostat na místo, kde nás čekalo firemní auto. Poté co jsme vystoupily z tramvaje a šly jsme se schovat pod střechu, jelikož lilo jako z konve, jsme po nějakých 20 minutách obdržely zprávu, kde přesně bude auto. A jak už asi můžete tušit, nevyšly jsme o dvě zastávky později? Jasná věc, že ano! Rychlostí blesku jsme naskočily na tramvaj a dorazily konečně na správné místo. Podotýkám byly jsme jen o 4 minuty později a stále první z naší obsáhlé posádky ale i tohle minimální zpoždění jsme měly na talíři do konce našich praxí. Poté nás čekala dlouhá a náročná cesta na objekt. Když jsme dorazili, šli jsme se ubytovat a pak už jen vyčkávali ty malé uličníky.

První den byl jeden velký zmatek, jelikož jsme již v autě zjistili že až na jednoho člena celého týmu je tento pobyt „jeho poprvé“. Po příjezdu dětí a tahání jejich obrovských kufrů, které div nepraskly, samozřejmě že pro naše svaly tohle byla brnkačka, se konečně ubytovaly. Hladoví jak vlci jsme všichni u oběda odnášeli prázdné talíře. A po velice tichém odpoledním klidu, který ve skutečnosti tichý vůbec nebyl ale to bude naše tajemství, jsme se konečně dostali k hlavnímu, a to byl program! Juchů!

Děti jsme si rozdělili do 7 týmů a šli jsme hrát seznamovací hry. Doteď si nedokážu vypočítat, jak jsem si hned první den zapamatovala všechna jména mých nezbedníků. Po odpoledním programu následovala večere a ještě večerní program, díky tomu, že nám první dva

dny počasí moc nehrálo do karet jsme s dětmi museli zůstat v budově. Fuška zabavit 97 dětí v malém uzavřeném prostoru ale naštěstí jsme dali hlavy dohromady a vše jsme spolu zvládli.

Druhý den už nebyl žádný chaos, jen stále počasí zlobilo. Vytáhli jsme děti ven ale začalo strašně moc pršet, tak jsme je nahnali zpátky dovnitř a hádejte co se nestalo! Samozřejmě, že pršet přestalo. Tak jsme na děti zakřičeli „april“! Aspoň tady se nám hodilo mít téma pobytu státní svátky. Když jsme se vrátili zpět na chatu, děti čekala aktivita malování vajíček, když byly ty Velikonoce a musím říct, že bylo srandy kopec. Koukat na ty jejich zabrané obličej, ruce i dokonce oblečení barvami bylo k popukání.

Třetí den jsme se konečně dostali ven a mohli jsme ty malé mravence pořádně vyběhat. Dokonce jsme šli i do lesa, kde stavěli hrůzostrašné čarodějnice ze všeho, co mohli najít. Musím uznat, že některé výtvary by zasloužily do muzea.

A teď konečně poslední a finální den. Vánoce a Silvestr. No, kdo by tyhle svátky neměl rád! Děti vyráběly dárky, které jsme si přáli my instruktoři, pak se pochlubily ony, jaké dárky si přejí. A pak nastala ta nejzajímavější a nejnepříjemnější část večera. Ptáte se, co by to mohlo být? Tak já Vám to tedy prozradím. Vyhlášení nejlepšího týmu! To byl vskutku běh na dlouhou trať, když jsme se to snažili natáhnout co nejvíce. Po úspěšném vyhlášení a předání cen, přišla část, na kterou jsme se tam těšili snad všichni. Diskotéka! S dětmi jsme protancovali celý večer a pak nám pomalu odpadávali jako hrušky. No a tohle bude od nás všechno! Tak se mějte a dobrou noc!

Ha! to jste si mysleli, že už je konec. Ještě se s Vámi musím rozloučit já. V pátek ráno jsme s dětmi ještě udělali rychlé hodnocení, kde mohli na svého instruktora prásknout všechny špatné věci ale byla to docela nuda, jelikož dětem se všechno líbilo. Pak už jsme se jen rozloučili, sem tam ukápala někomu i slzička a naskákali do autobusů a my do auta. Tady už nás jen čekala zase dlouhá a nudná jízda zpět do našich domovů. A tady se už opravdu rozloučím.

Tak se mějte a snad zase někdy příště!

Barbora Poláková - Praxe v kavárně – paráda nebo teror?

Myslíte si, že práce v kavárně je procházka růžovým sadem? Tak to jste na omylu. Musíte se naučit snad milion druhů káv, složení zákusků a mnoho dalších věcí. Jelikož jsem nyní na praxi v hranické kavárně s názvem Ercaffé, tak bych vám ráda popsala mé zkušenosti z prvních dnů. Kdybyste se chtěli stavět na něco dobrého, tak neváhejte, jsem zde až do pátku 23. června 2023.

Prvního dne jsem se obávala míň, než jsem očekávala. Na předchozích schůzkách na mě má nadřízená udělala velmi dobrý dojem. Byla velmi milá a přívětivá, a tak jsem se docela i těšila. Ráno v autobuse jsem sice byla mírně nervózní, ale vše šlo jako po másle. Seznámila jsem se s holkami, které v kavárně pracují. Ukázaly mi, co a jak, naučily mě, jak připravovat různé snídaně, elektronický systém na zadávání objednávek a placení a mnoho dalšího. Již za pár hodin jsem chodit kavárny pochopila a všimla jsem si, že horkým favoritem našich zákazníků jsou makronky, které naše kavárna nabízí.

Zrovna včera k nám přišla paní na snídani, konkrétně na míchaná vejčička, a od samého začátku byla velice nepříjemná. Snídani jsem udělala za pár minut, jenže paní byla nespokojená, na talíři totiž měla vlas. „Tohle jíst nebudu!“ řekla našťavaně. A tak jsem jí udělala novou snídani, kterou sice snědla, ale bylo vidět, že je stále nespokojená.

Na závěr bych jen chtěla říct, že s výběrem praxe jsem velice spokojená. Ale musím uznat, že jsem nečekala, že v pondělí ráno to bude frmol. Mnoho lidí k nám chodí na snídani a vy jednoduše nevíte, kam dřív skočit. Ale jestli zvažujete práci v kavárně, tak do toho určitě jděte, s některými lidmi je sice obtížné se domluvit, ale milých zákazníků je víc. Pokud preferujete práci s lidmi, tak je pro vás práce v gastronomii jasnou volbou.

JAK TO VIDÍ TI ODJELI DO SVĚTA

Petra Podborská – Mayrhofen – místo, které stojí za týden vašeho života

Pro začátek bych Vám chtěla stručně představit předmět své recenze. Mayrhofen je obec nacházející se v Rakousku ve spolkové zemi Tyrolsko. Přesněji leží nedaleko italsko-rakouských hranic. Osobně se zde dlouhodobě nacházím na školní praxi potřeží za uplynulý rok a myslím si, že už mám k tomuto místu co říct.

Začneme s pozitivními postřehy. I když se jedná o poměrně turisticky vytiženou oblast, žije zde stále i spousta místních obyvatel a z vlastní zkušenosti mohou říct, že jsou to velmi ochotní a pozitivně naladěni lidé. Alpský vzduch má očividně něco do sebe. Dalším příjemným překvapením pro mě byla hromadná doprava. Ač je Mayrhofen poměrně malá obec zapadlá v údolí uprostřed Alp, vlak odsud do Jenbachu, odkud můžete přestoupit na spoje vedoucí například přímo do Vídně, jezdí téměř každých dvacet minut.

V období zimní sezony můžete také zdarma využít autobusu, který projíždí napříč celou obcí a sváží lyžaře přímo pod lanovky. Pro nadšence lyžování je tato lokalita rájem na zemi. Lyžařská oblast Mayrhofen-Hippach nabízí až 142 km sjezdovek různých obtížností. Můžete se projíždět po nekonečných modrých a červených sjezdovkách, anebo můžete zkusit svoje štěstí na nejstrmější sjezdovce

Rakouska, která zde má také místo. Z vlastní zkušenosti Vám tu ale doporučuji vynechat. Lékařská péče je zde poměrně drahá.

Pokud se ovšem rozhodnete se sem vydat, radši si pořádně zkontrolujte, jestli není v Rakousku v nejbližší době v plánu nějaký státní svátek. Římskokatolickou církev v Rakousku následuje více než polovina obyvatelstva a na své víře si velmi zakládají, takže ve většinu nábožensky významných dnů je vyhlášen státní svátek a v obci nenajdete jediného pracujícího člověka, a tak o ranním pečivu například na Svatodušní pondělí si můžete nechat jen zdát.

Podle mého skromného názoru návštěva Mayrhofenu určitě stojí alespoň za týden Vašeho života!

Milan Šmelko - Práce, pot a slzy aneb jaké jsou praxe ve vyhlášeném hotelu v Rakousku

Čtyřhvězdičkový hotel Neuhaus, postavený v jádru hotelového městečka Mayrhofen, je jedním z nejvíce vyhlášených turistických ubytování v malebném údolí mezi tyrolskými horami. Hotel má dlouholetou tradici, už od roku 1649, slouží jako ubytování pro turisty a výletníky jak v zimě, tak v létě.

Mám tu možnost, zde pracovat jako praktikant v oblasti servisu. Proto, Vám čtenářům, bych chtěl přiblížit mé zážitky. Za den mám pokaždé dvě směny, ranní a odpolední a volno mám většinou v pondělí a v úterý.

Ranní začíná v 9. hodinu ráno, kdy přicházím pomáhat ostatním ke snídaním. Odklízíme od stolů špinavé nádoby, doplňujeme hrníčky a skleničky. Naštěstí kolem té doby už snídaně končí, proto práce není tolik. A musím uznat, že ty snídaně vypadají vážně vydatně. Po půlhodinové pauze na oběd, se připravují stoly na večere. Prostíráme příbor, skládáme ubrousky ať už do trojúhelníku, korunek nebo květů a dáváme na stůl sklenice na vodu. Ti, co pracují v bufetu, chystají bufet na večere. Někteří jdou buď domů, anebo pomáhat do restaurace s obědy. Většinou já a moje spolupracovnice Tímea z Maďarska zůstáváme a musíme vysávat a vytírat celou jídelnu. Řeknu Vám, že práce to těžká není, ale člověka to po pár dnech pěkně omrzí. Ve 14 hodin ranní směna končí a máme volno.

Večery už jsou pak horší, začíná se v 18 hodin a všichni se schází na své pozice. Náš šéf, pan Josef Moigg, jde vše zkontrolovat a zadává kdo, kde, a kým bude pracovat. Já většinou obsluhuji s paní Plamenou, která je také z Maďarska. Naši části jídelny jsou čtyři stoly v dolní půlce, a potom část zvaná Lieblingsplatz. Plamena objednává a připravuje nápoje a já sklízím ze stolů talíře od salátů, přináším předkrmy, polévky, hlavní jídla a dezerty. Když je hostů málo, vše se zvládá v pohodě, ale když jich je 130 a víc, začíná být chaos a člověk neví co by dřív.

To se pak stane například situace, kdy si jeden stůl objedná čtyři polévky, z toho dvě jsou jiné, a na tu jednu se musíte zeptat v kuchyni, jestli je bez lepku. Mezitím další dva stoly dojí jídlo a čekají na další chod. Cestou vás někdo zastaví a poprosí ať mu na nějaký stůl donesete také čtyři polévky, pak vám host oznámí, že v bufetu dochází chleba. A když konečně dojdete do kuchyně pro ty polévky, šéf vám tác s pokrmy a pošle vás na druhou stranu hotelu do Stuben, abyste to tam odnesli. Podobné situace se stanou asi ještě třikrát, jste vyčerpaní a nervy máte k prasknutí, ale dá se to zvládnout. Krásným závěrem pak je, když za vámi přijdou hosté a nechají vám nějaké to dýško.

Celkově bych zatím moje dosavadní praxe zde, ohodnotil dobře. Báł jsem se, že to tu bude o hodně horší. Jsem vděčný, že většina personálu, zde na hotelu, jsou přátelští a velmi nápomocní lidé. Příroda kolem je překrásná, akorát, je tu vše moc drahé.

Amálie Kristinková První den na praxích v zahraničí – nervozita stoupá!

Dnes je 15. května a tímto dnem mi začínají šestitýdenní praxe. Nacházíme se v hotelu Van Der Valk v Holandsku společně s mojí spolužačkou. Hotel se nachází 10 minut od letiště Schiphol, jedním z největších letišť v Evropě.

Směna mi začíná v sedm hodin ráno, vstala jsem v šest hodin a nervozita mi pomalu tepe v žilách. Ubytované jsme přímo v hotelu na pokoji což znamená, že nemusíme do práce dojíždět. Právě jsme vyšly z pokoje a na chodbě není jediný host, pouze uklízečky, které se schází, aby také mohli začít svou směnu. Přes dlouhé chodby jsme se nyní dostaly do kuchyně, kde se jdeme seznámit s našimi spolupracujícími a hlavním číšníkem, který nás bude mít celé praxe na starost. Stres už ze mě začíná pomalu odpadat, protože zjišťuji, že mé obavy ze spolupracovníků byly zbytečné, ukázali nám v restauraci, co se kde nachází a taky naši práci, kterou budeme dělat každý den. Ihned se pouštíme do práce, protože není času nazbyt a hostů v restauraci přibývá stále více a více. Práce spočívá v tom, že děláme debaras, což je sklizení nádobí po hostech a nachystání stolů pro nově příchozí. Při práci si všímám, že hotel navštěvují lidé z různých zemí, ale naštěstí se téměř se všemi domluví anglicky. Snídaně končí v jedenáct hodin a přichází na řadu úklid restaurace a chystání na další den. Po úklidu jsme na cestě do kantýny

s obědem.

Po obědě se přesouváme do suterénu, kde se nachází jídelna pro rodiny válek zasažených zemí. Uprchlíci právě obědvají a po jejich odchodu začínáme uklízet sál a doplňovat talíře a příbory.

Směna nám končí o půl třetí a v tuto chvíli jsem vyčerpaná a už se těším na příchod na pokoj, ale mé pocity z prvního dne v práci jsou pozitivní a teď už se jen můžu těšit na další dny.

Pavlna Dosoudilová – První týden v zahraničí

Mít praxi v Portugalsku díky škole a Evropské unii? Ano i to se dá. A já se sama přesvědčila, jak vše funguje, zúčastnila jsem se jí, a také jsem prožila něco nového a utekla od reality.

První týden zde v Braze, třetím největším městem Portugalska, byl jak jinak než rozkoukávací. Po dlouhé kombinované cestě autem a letadlem jsme se konečně dopravily do cíle, na náš hotel v centru Bragy, kde jsme zjistily, že je zde hodinový přesun času, kvůli kterému jsme byly trochu zmatené a především unavené. V ten den jsme jenom vybalovaly a šly na oběd a večeři.

Další dny tohoto týdne jsme už jenom zjišťovaly, kde budeme pracovat, kde se budeme stravovat, a také že jsme moc světlé na to, abychom chodily bez opalovacího krému. Příjemný řidič, který nám také zároveň sloužil druhý den i jako průvodce, nám řekl informace,

kteří pro nás byly velmi důležité a přínosné.

Sděleno nám také bylo, že nemáme nastupovat k cizím lidem do auta, což nám tak úplně nevyšlo. Hned toho dne na nás mávla paní z autobusu, že k ní máme nastoupit klidně i bez učitelek, na které jsme původně čekaly. Řidič nás s paní průvodkyní dovezl nakonec na dvě nejdůležitější památky v tomto městě, kterými jsou svatyně Sameiro a Bom Jesus do Monte, kde jsme se úspěšně setkaly s učitelkami. Vše jsme jim řekly, a dokonce i ony byly mile překvapené, jak to agentura naplánovala.

Následoval už jenom úspěšný den v práci, který proběhl velmi mile, klidně a především poučně. Nebylo to o ničem jiném než o předvedení naší práce, vysvětlení a zaučení na atrakce v lanovém centru Picoto park, které budeme obsluhovat a podobné věci, které se ze začátku nový zaměstnanec musí naučit.

Petr Protivánek – ŠPANĚLSKÉ DENÍKY

Den sedmý (5. 6. 2023)

Dnes jsem měl mou pracovní směnu až pozdě k večeru, tudíž celé dopoledne a odpoledne jsem měl volné. Ráno jsme měli snídani a poté spolubydlíci Tobiáš odešel na ranní směnu do naší společné práce. Já jsem se následně rozhodl sám projít městem dokoupit nějaké suvenýry z Malagy pro mou rodinu a ještě jsem se rozhodl navštívit galerii moderního umění Centré Pompidou Málaga.

Poté jsme se s Tobiášem sešli a společně nás čekal oběd. Po obědě jsme si udělali nakupovací odpoledne, neboť jsme potřebovali dokoupit nějaké letní oblečení a dále jsme potřebovali navštívit drogerii a koupit si nějaký hydratační krém či emulzi ke zmírnění bolesti kůže po včerejším spálení se na pláži.

A v práci to bylo fajn, se svými kolegy si velice rozumím a líbí se mi, jak se zde během pár hodin setkám s hosty z celého světa a mohu si s nimi prohodit pár slov v anglickém či španělském jazyce.

Dnešek byl celkově pohodovější, neboť jsem měl poslední dny stále nějaký program a málo odpočinku a celkově jsem si za dnešek odnesl, že je i sám si člověk je schopný udělat krásný turistický den kdekoli, a právě zde v Malaze je to ještě jednodušší.

Den třináctý (11.6.2023)

Dnes nás čekala neděle po dlouhé době konečně nepracovní den, nicméně pro mě začal dosti bolestivě, neboť jsem se ze včerejšího koupání v moři a polehávání na pláži opět dosti spálil.

Den nám začal jako vždy opět stejnou snídaní. Dopoledne jsme odpočívali na pokoji a poté jsme šli nakupovat do Zary a Pull & Bearu, neboť začal týden veder a krátkého oblečení jsme si nevzali zase tolik a navíc se pere jednou týdně.

Po obědě jsme jeli autobusem na výlet do vedlejšího městečka Torremolinos. Toto městečko má nejstarší turistickou oblast z celé Andalucie. Informační centra a muzea zde mají dlouholetou tradici, a také v oblíbenosti u turistů je toto město na vrcholu žebříčku.

Zde jsme tedy byli na pláži, prošli jsme si pobřeží a účastnili se menší beach party, na kterou jsme narazili na cestě zpět.

PS: Z tohoto dne jsem si odnesl, že i na španělských večírcích nemusí vůbec hrát španělská hudba.

Den devatenáctý (17. 6. 2023)

Dnešek nám začal opět stejnou chudou snídaní jako každý den předtím. Nicméně okolo deváté jsme si dali s ostatními spolužáky a s paní učitelkami sraz u vlakové stanice v centru města.

Nasedli jsme na první vlak a jeli až na konečnou stanici s názvem El Chorro.

Po vystoupení z vlaku jsme přestoupili na speciální autobus, který nás zavezl na vrcholky skal, ze kterých vedla trasa CaminitodelRey. Z autobusu jsme šli cca 2 km trasou nad vodním lómem a krásnou přírodou. Dorazili jsme na bod, odkud stezka CaminitodelRey vedla, nicméně jsme měli cca hodinu, než nám začala naše prohlídka, a tak jsme se šli projít a sednout si k vodě, a zde jsme se také najedli.

A teď nás čekala samotná stezka s visutými lávkami ve skalnatých roklích. Byl to neuvěřitelný zážitek, ale schytali jsme opravdu veliké vedro. Samotná stezka trvala cca 3 hodiny a bylo dlouhá tak 6 km.

Po skončení naší namáhavé výpravy jsme čekali dosti dlouho na zpáteční vlak, a tak jsme prozkoumávali okolí vlakové stanice.

Koncem dne jsme pouze se stavili na jídle v Taco Bell a utíkali na naše byty si dát sprchu a vyspat se na zítřejší Seville.

Den dvacátý pátý (23. 6. 2023)

Tento den byl pro nás všechny posledním pracovním dnem zde v Malaze. S Tobiášem jsme měli společnou ranní směnu, průběžně jsme se loučili s ostatními zaměstnanci COEO hostelu a vypomáhali jsme s check-iny a s úschovou zavazadel hostů.

Po práci jsme měli závěrečnou schůzi ve škole, kde nám byly předány certifikáty za úspěšné zakončení pobytu zde, také jsme zde sdíleli naše dojmy z celého pobytu, a naopak jsme také dávali zpětnou vazbu, především na bydlení v rodinách. Na závěr schůze nám byly řečeny informace ke zpátečnímu letu do Vídně. Před rozchodem jsme ještě měli společné focení. Odpoledne jsme měli konečně dobrý oběd a následně jsme šli nakupovat do města suvenýry, oblečení atd. Celé město včetně nás se chystalo na večer, kdy se v Malaze konala jedna z největších akcí zde vůbec Noche de San Juan.

Okolo 21:00 jsme vyšli v nově nakoupených outfitech do města a pomalým tempem jsme směřovali na pláž, kde se celková akce konala. Pláže byly přeplněné a všichni čekali na půlnoc, kdy se tradičně skáče do moře či se dělají ohňostroje.

Nastala půlnoc pár lidí kolem nás začalo pouštět lampióny štěstí a pár ohňostrojů jsme také zahledli, našli jsme si zde i nové přátele a společně s nimi jsme skočili do moře.

CESTOVATELSKÝ DENÍK PANA UČITELE STŮJE

Ve kterém se dočtete o pěti zážitcích, které uvázly v paměti pana učitele Stůje, o jídle, o náboženství, o oceánu, o cestování i o běhání. Jste připraveni?

Den první Braga-Porto

Přiletěl jsem z Vídně 27. 5. 2023 večer, přestože přelo mě holky mile přivítaly (s cedulkou Mr. Stůj) na autobusovém nádraží a vzali na večeři. Takže cestovní den proběhl skvěle a pobyt mohl začít.

Hned z rána, potom co mě náš (dle některých ucházející a dobře vypadající mladý brazilský pán) recepční vypustil na běžeckou trasu s varováním, že je venku zima, jsem uvědomil, že lidi to tady mají jinak. V průběhu dne jsem nakonec také nosil bundu tam, kde by mě doma ani nenapadlo a zatím říkám, že místnímu počasí nerozumím. Byl to osamělý běh, dokonce i v italském Palermu jsem potkal více ranních běžců než zde, ale rozhodně mi to nevadilo. Trochu mě naopak štvala ranní rosa a místní lesní podrost, po kterém se mi osypaly ruce i nohy. Zima mi každopádně nebyla a po osmi kilometrech jsem byl připravený na snídani.

Pokusy Portugalců i Italů o kontinentální snídani bych minimálně nazval jako poměrně nešťastné, kromě mísy ovoce a jogurtů jsou k dostání pouze polotovary všeho druhu, které jen zvýšily mou potřebu si později toho dne něco zajímavého přečíst o stravování. Například to, že právě takové jídlo, které zde dostáváme zvyšuje riziko rakoviny tlustého střeva nebo srdečních chorob, pan vědec si v článku chválil hlavně středomořskou stravu bohatou na vlákninu, ovoce, zeleninu a luštěniny, ale kdepak, raději sladký bagel, croissant a houska. Ale kdo by to bral vážně.

Podobně to mají podle kolegyně Valentové Portugalci i s kávou. Navzdory tomu, že to vlastně není žádný gurmánský zážitek bych ovšem nesouhlasil s tím, že je vyloženě hnusná. Naopak vidím výhodu v atmosféře, která se například kolem rituálního popíjení v zapadlé sázkové

kanceláře s místními muži vytváří.

Co mi také v Portugalsku kromě kávy dělalo radost byly kvalitní služby autobusových dopravců. GetBus, AlsaBus, FlixBus i jiní, přijížděli do zastávek s předstihem a jezdili na čas, občas u toho poslouchali lehce divné věci, například frenetické komentáře fotbalových zápasů, ale to patří k místnímu koloritu. Autobusy ale byly perfektní, čisté, některé i potažené elegantní kůží. Stejná firma (např. Flix) naopak třeba v Německu plní úplně jinou roli, vozí levně cestující studenty, nabírá nečekaná zpoždění a ne vždy je to příjemný zážitek. Na druhou stranu i ve Střední Evropě jsem za posledních deset let zažil řidiče hláškaře, vtipně komentující aktuální

situaci (k tomu snad jen dodám, že největší fun servis mi nabídli zatím autobusáci britští, s podrobnými komentáři cesty i tradičním humorem).

A právě jedním takovým Flixbusem jsme se hned ten samý den vydali do Porta. Město plné Kostelů, vína, kopců i lodiček. K tomu zase zítra.

Deník č. 2 – Porto, São Francisco

Včera jsem si sice trošku postěžoval, nicméně vnučnutí (snad přímo od sv. Františka z Assisi, či odkud) mi připomnělo také ty krásné věci dosavadního portugalského pobytu. Tak tedy, samotné Porto je super, jak se vyjádřil jeden z mnoha kolemjdoucích českých (či přímo středočeských) turistů, jeho hlavní náměstí A Praça do General Humberto Delgado: "tyvoe to jee úpněě jak václavááák!" Ostatně i holky říkaly, že je to "prostě jako Praha".

Možná by stálo za to se nad tímto srovnáním pozastavit. Tak třeba metro, pravda, obě města mají svého krtka, Porto ovšem nabízí nejen víc linek (jedna z nich vede až na letiště, Praho!), ale především portský krtěk se noří z hlubin ven na světlo, jezdí po mostě a zase zalézá zpátky pod zem. Dokonce je tak neposedný, že ze tmy vyjíždí do světla i v rámci jedné mezistanice a zkrátka je s ním mnohem větší zábava. K tomu je třeba dodat, že stanice jsou světlé, působivé a čisté. No a navíc dokonce i ekologické, protože nabíjíte neomezeně jen jeden jediný lístek nebo platíte kartou. A to je super. Ekologické a pozitivní.

Nicméně zpět k tomu Františkovi, dalo by se říct, že jeho kostel byl jen jeden z desítek, které se ve městě nachází. Baroko kam se podíváš. Rozevlátost, nepravdivost, třpitivost nepravdivé perly. Katedrála, klášter Santo Agostinho da Serra do Pilar, kostel a věž duchovních -Clérigos, vše staré památky, uvnitř s barokní výzdobou. A právě takovým kostelem byl i zmíněný São Francisco.

Jako poučený turista jsem měl před jeho vchodem klasickou

vnitřní rozepři. Vejít za deset euro pro větší slávu Boží a cestovní ruch, nebo se přesunout dál a vzít za vděk tím opuštěným barokním skvostem za dalším rohem? Kdo ví, co se skrývá uvnitř?

Zlaté německé protestantské katedrály, člověk si v takovém Hildesheimu může koupit rovnou všechny najednou a ještě si je prošňupat kousek po kousku, protože luteránům na tom zase tolik nezáleží, kde, co jak a proč si fotíte. Ale ne tady, ne v Itálii, Španělsku nebo Portugalsku, zaplatit každou zvlášť a vevnitř nefotit.

No samozřejmě jsem se rozhodl pro (asi zase zásah shora) a vstoupil do klášterního komplexu. Nejdříve kostel v kostele (bonus navíc), potom bohaté sídlo kanovníka

(arcibiskupský palác v Olomouci hadra) a nakonec kostnice, s desítkami pozůstatků bratří Františkánů. Morbidní barokní nádhera. Vrcholem samozřejmě nemohlo být nic jiného než interiér sv. Františka. Kompletně pozlacená řezba, monumentální gotická rozeta, reliéfy, no slint a ham. Nikdo z přítomných turistů si samozřejmě nedovolil nerespektovat zákaz focení a ani jeden člověk nepobíhal chrámovou lodí s telefonem v ruce (ani já, fotka je jistojistě stažená z internetu).

Sv. František, zakladatel žebravého řádu chudých mnichů, hlásající absolutní chudobu a odevzdání, by jistě z této zářící nádhery za dobrý peníz zaplesal radostí. A stejně tak i já. V nastalém duchovním klidu jsem věnoval tichou modlitbu manželce, na kterou se v tu samou chvíli sáply dvě malé děti zároveň. Potom jsem vyrazil dál...

Kapitola 3 o běhání

Už několik let existuje jistá tradice, která říká, že když jsou na akci učitelé Tesař a Stůj, očekává se zvýšený zájem o ranní nebo odpolední výběhy do přírody. Tempo je přiměřené, aby hobby běžec učitel češtiny stíhal rychlé nohy poloprofesionálního atleta. Zároveň jsou se nejedná o akce uzavřené, ale zaběhat si může kdokoliv (i když se zatím žádný takový student/ka nenašel/a). Každopádně nás pobyt ve městě Braga jsem odstartoval hned prvním nedělním výběhem v sedm, před výletem do Porta. Cílem byl oblíbený park Picoto a jeho vrchol, na

kterém se nachází vyhlídková plošina. Cesta na vrchol není složitá, stačí se dát z hotelu ulici Avenida da Libertade až na její konec a potom

19:18
◀ Telegram

Home Run

Ondřej Tesař
Today at 5:41 PM · Braga, Portugal

Stovky schodů v Braze

Distance	Elevation Gain
10.19 km	339 m
Moving Time	Avg Pace
1:11:19	7:00 /km
Calories	Avg Heart Rate
1,101 Cal	148 bpm

View Analysis

With someone who didn't record? Add Others

Polar Vantage M2

Home Maps Record Groups You

vyrazit do zalesněného svahu, který se před běžce otevře na konci ulice. V parku potom stačí zvolit některou z tras, které však všechny vedou k vrcholu. Na výběr je mírný klikatý chodník nebo přírodní schody s kratším ale náročnějším profilem. Výsledkem je nádherný výhled na celé město ze skalnatého vrcholu.

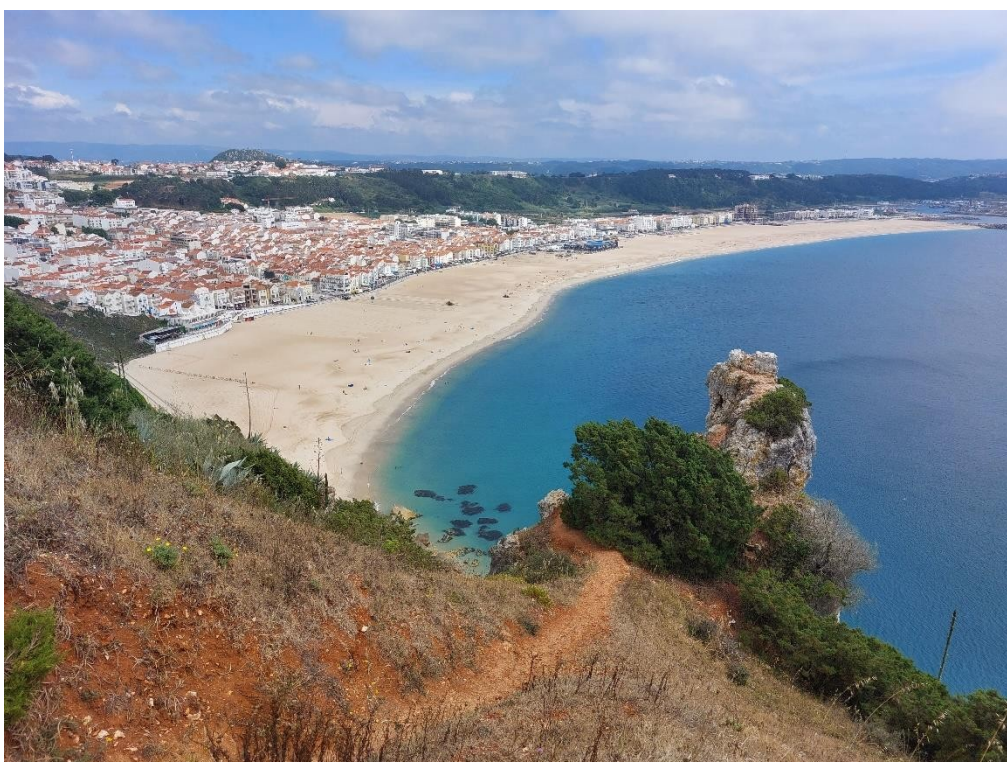
Myslím, že zejména klidnou ranní atmosféru probouzející se přírody ocení i lidé, kteří nemají v lásce ranní vstávání. Druhou lákavou trasou je poté cesta údolím říčky Rio Este. Opět lze začít na dolním konci Třídy Svobody nebo naopak v horní části, kam vedou od hotelu ulice São Vitor a Dom Pedro V. Pohodová trasa je mezi běžci samozřejmě oblíbenější než kopcovitý výběh na Picoto, a tak jich zde můžete potkat desítky. Po cestě je kromě přírodního parku v údolí k vidění několik sportovišť a workoutových hřišť. Nachází se zde i pozůstatek vodního mlýna nebo útulek pro opuštěné kočky, které zde mají postavené kotce a naplněné misky.

Třetí a poslední trasou, kterou jsme podnikli, nebylo nic jiného než velkolepý výběh k poutnímu místu Bom Jesus a následně Sameiro. 577 schodů na Bom Jesus a 265 dalších na Sameiro už nabízí pořádnou porci zábavy, která není úplně pro každého. Vzhledem k náročnosti trasy doporučujeme přiblížit se pod první schody buď autobusem nebo uberem. Nicméně následná zábava je doslova dechberoucí. Skutečně jsem se hned na několika plošinách ocitl úplně bez dechu. Ale kdo vytrvá. Najde na konci skvělý výhled s pocitem dobře odvedené práce. Cesta na Sameiro už je jen malý bonus navíc, po místní silnici následuje další výběh a pak konečně i závěrečné schody. Je to tvrdá zábava, ale zvládnout se to dá. Nepochybnou výhodou jsou vodní fontány po cestě, které nabízejí vítané osvěžení. Návrat domů je potom už jen seběh podél silnice a městský běh, trasy můžete kombinovat z druhé běžecké varianty, buď podél řeky anebo oběma ulicemi rovnou k hotelu. Tak běhu zdar.

Kapitola 4 - O oceánu

Tak jsme to opět dokázali. Týden uplynul a už počtvrté se nám povedlo dosáhnout pobřeží Atlantiku. 823 km dlouhá západní hranice země je působivé místo, nekonečná vodní hladina, divoké vlny a nepřejícná mořská bríza vytvářejí silný, místy až depresivní pocit lidské bezvýznamnosti, malé kapky v nekonečném oceánu. Člověk zpětně tváří v tvář bezbřehosti rozvlněné plochy docení odvalu portugalských objevitelů z časů Jindřicha Mořeplavce, slavného O Navegador, jejichž prací byl každodenní zápas s přírodními živly a nejistý výsledek jejich cest.

Prvním místem, kde jsme se mohli setkat s oceánem bylo už samotné letiště v Portu, poněkud nešťastně pojmenované podle Francisca Sá Carneira, politika, který zemřel při letecké havárii

cestou na Portské letiště. Člověk si říká, jestli tyto okolnosti nevzbuzují spíše smůlu, jako kdybyste pojmenoval přechod pro chodce po černé kočce.

Krátký pohled z přistávajícího letadla ale nemůže uspokojit vůbec nikoho. Pokud chcete zažít oceán, musíte se k němu dostat blíže. Proto jsme neváhali, když nám společnost Bragamob nabídla výlet pro učitele do Nazaré. Ráj surfařů, který se pyšní jedněmi z největších vln na světě, které se rozbíjejí o skálu na které stojí pevnost sv. Michala.

Vlnobití tak nabízí zážitek nejen pro sportovce, ale hlavně pro nespočet diváků, kteří mohou z vyhlídkové plošiny sledovat úchvatnou podívanou. Velké vlny, jak jsme se dočetli v pevnostním muzeu, vznikají vlivem rozdílných teplot vody v podmořském kaňonu, větru a mořských proudů. Bohužel pro nás se tak děje především od listopadu do března, takže jsme se museli

spokojit jen s galerií, která tyto výkony zachycuje v muzeu surfařů. Jak můžete porovnat na fotografiích s majákem, je to trošičku rozdíl, ale člověk zase nemůže mít všechno. Přesto i my jsme měli trochu času si sejít na pobřeží, ochutnat slanost oceánu a proběhnout se po pláži.

To právě seznámení s oceánem nicméně nastalo až 4. 6., při nedělním výletu do přírodní rezervace *Parque Natural do Litoral Norte*. Ráj písčitých dun, vodních živočichů, ptactva i vzácných rostlin nám nabídl krásnou procházku pobřežím z Apulia do Esposende. Přestože nadále zůstávalo zamračeno, větrno a tím pádem i relativně chladno, nastal čas se převléct do plavek a ponořit se do chladivých vln. Vlivem golfského proudu má voda stabilně kolem 18-19°C, přesto stojí za to věnovat tomuto zážitku svůj čas a užít si pobyt na téměř liduprázdné pláži, kde najdete pouze rybáře a několik slunících se místních.

A doprava sem, nejjednodušší a nejrychlejší je Uber, který vás během dvaceti minut doveze od domu až na pláž, při naplněném autě (4 lidé) za cenu 8 € za cestu. Excelente.

Tak zase u další kapitoly. Ta příští bude o poutních cestách do Fatimy a Santiaga!

Kapitola 5- Za světcí a za zázraky

Není žádným tajemstvím, že obyvatelé Pyrenejského poloostrova jsou hluboce věřící katolíci, kteří s barokní přehnaností dávají na odiv svou zbožnost. I proto se poblíž jejich domovů nacházejí hned dvě celosvětově vyhledávaná poutní místa: Fatima a Santiago de Compostela. Proč sem vlastně tisíce lidí putují? Jak jsem se dočetl v muzeu svatojakubské cesty (Camino de Santiago), podle antropologických výzkumů vykonávají lidé duchovní cesty již od starověku. Potřeba poklonit se bohům, omýt se v posvátné řece, poprosit o přízeň je společná Egyptanům, Mezopotámčům, Indům, Číňanům i Řekům. Pro některé je to čistě duchovní záležitost spojená s pokáním a posílením víry, pro jiné je to trest, který si sami ukládají na cestě za lepším životem a pro další je to cesta moudrosti, spojená nejen s poznáním sebe sama, ale i světa kolem sebe. Moje první poutí do Fatimy byla spíše duchovním peklem, než čímkoliv jiným. Protože jsem měl důvod nejezdit, a přesto jsem jel, měl jsem v autobuse během tříhodinové cesty tolik času řešit své rozhodnutí až jsem se dostal do stavu vnitřního zenu. Meditace jak blázen.

O samotném místě spojeném s tzv. Fatimským zázrakem jsem měl jen všeobecnou znalost běžného člověka s doktorátem z historie (nevěděl jsem skoro nic, ale za pět minut po přečtení jsem se tvářil jako expert). A co se vlastně stalo?

Tři malí pasácci oveček z portugalské vesnice zažily roku 1917 opakovaná vidění Panny Marie, která jim předávala poselství. Lúcia, Hyacinda a Francesco poté sdělili lidem, že pokud nepřestanou válčit (probíhala první světová) a pokud si nedají pozor na Rusko, lidstvu se povede velmi zle, viděli utrpení, smrt a peklo. Protože třem dětem ale nikdo nevěřil, přišla Panna Marie ještě s větším zázrakem, v určený den a na určeném místě, jak sdělily děti

novinám, dojde k dalšímu zázraku. 70 000 lidí včetně novinářů, vědců a umělců se sešla ve Fatimě a skutečně zažily zázračný sluneční efekt, který byl popisován jako rotující disk, slunce, které stoupalo, klesalo a měnilo barvy. Vědecké vysvětlení není jednoznačné, ale něco se tehdy skutečně stalo. A tak nyní ve Fatimě najdete velkolepé poutní prostranství, obrovské kostely i tisícovky poutníků. Velkolepý pohled a zajímavý příběh dělá z tohoto místa určitě více než jen krátkou zastávku do Lisabonu, kterou na většině zájezdů bývá. Já bych ale příště vynechal ten autobus, pokud mohu prosit.

Druhé navštívené místo, velkolepé Santiago, to je úplně jiná písnička. Jeho původ a zázračnost je opět vědecky poněkud sporná. Ostatky jednoho z Ježíšových učedníků sv. Jakuba sem byly podle legendy dopraveny po jeho mučednické smrti. Ovšem nalezeny byly náhodou až o osm set let později. Následně byly opět tři sta let ztraceny a potom znovu nalezeny. Nyní je můžete spatřit v nitru katedrály ve stříbrné truhlici. A proč zase lidé míří právě sem?

Zatímco muslimové mají Mekku a Medinu, Židé Zed' nářků, Hinduisté Gangu, křesťanství má tři nejdůležitější posvátná místa Jeruzalém, Řím a právě Santiago. Všechny spojují osoby zakladatelů celé církve Ježíše a jeho učedníků. A právě od nich lze zadat pomoc, duchovní útěchu i moudrost.

Lidé z celé Evropy tak už od 9. století, kdy se zpráva o nalezení ostatků rozšířila míří ke hrobu sv. Jakuba. Nejnáročnější a nejoblíbenější je tzv. Francouzská cesta, vedoucí z nitra Francie až na západ Španělska. Další je ale oblíbená Portugalská cesta z Lisabonu nebo Porta. Jít ale můžete odkudkoliv. Zlaté mušle, které jsou symbolem této cesty najdete i u nás na Moravě.

Já jsem zvolil vzhledem k pracovním povinnostem jen dětskou verzi putování ze Santiaga zpět do Santiaga. Z historického centra jsem se vydal do kopců za městem na O Monte do Pedroso, odkud byl nádherný výhled na katedrálu i celé centrum na kopci nad řekou. Následně jsem prošel hřeben kopců a vrátil se zpět k městu, které jsem po stezce obešel nejprve směrem ven a potom zase na okolo zpět. Cestou jsem potkával větší a větší skupiny poutníků, těch, co šli s malými batohy kratší vzdálenosti, až po těžce vybavené chodce.

Mušle sem a mušle tam. Na batozích, čepicích, tričkách, a hlavně na směrovkách a rozcestnicích. Taky já jsem si jednu malou koupil na batoh a splynul s davem poutníků. Po poctivých 25 km jsem se vrátil zpět do katedrály a užil si ještě jednu atmosféru města. Žádnou pouť jsem vlastně nevykonal, ale minimálně jsem si ověřil, že je to něco k čemu se jednou vrátím. Krásné a staré kamenné mosty po cestách, romanticky zarostlé zřícené mlýny, cesty dlážděné původními římskými kameny, hrady i kostely, krásná města po cestě. Ale i vedro, slunce a bolavé nohy. To vše dělá ze Santiaga fenomén, sportovní událost, duchovní pouť ale i skutečnou cestu za dosažením vnitřní rovnováhy a moudrosti. Tak se nebojte jednou vydat také.

CESTOVATELSKÝ DENÍK PANÍ UČITELKY VALENTOVÉ

Zápisky mořeplavky, pt.1

Ok, takže přebíráme štafetový kolík v psaní „Deníku (skoro)mořeplavce“, the girl-teachers – Jana a Šárka. Laťka zápisků od boy-teachers byla nasazena celkem vysoko, ale rozhodně se nenecháme zahanbit.

Když nepočítám úvodní harcovací den – Olomouc – Krakow – Porto – Braga, první „opravdický“ den v Braze byl asi nejvíc ve znamení přetlaku: předchozích událostí, emocí, stesků, ponorky – nejspíš tak trochu všeho. Ale nic se nejl tak horké, jak se to navaří: koktejl s dostatečnou dávkou pozornosti, naslouchání a empatie, síla týmového ducha – Team Spirit (I'm an English teacher) a taky troška „nakopnutí“ děvčat udělala svoje: bublina splaskla stejně rychle, jako se nafoukla. A od těch dob zavládl v našem kraji klid a mír. Gracias a Deus!

A když už jsme u Boha, Pavel už psal, jak moc se křesťanství promítá do skoro všeho, co jsme v Braze za těch pár dní zažily: kostely, kostely, kostely malé, kostely ohromné...., katedrála, spousta vyobrazení svatých na domech, obchůdky s „liturgickými“ potřebami (Nepotřebujete si přikoupit oltářík? Nebo kadidelnici...?), prostě Braga je oddaností Bohu prodchnutá. Pán s deštníkem, který mě dnes na ulici spontánně zachránil před lijákem, mi lámanou angličtinou stihl povědět, ať určitě vyjdu do ulic 13., 24. a 29. června, že to budou dny oslav: svátky svatých Antonína, Jana a Petra. Stejně jako v našem kalendáři, akorát u nás je to prostě jinak. Tolik tedy zatím k Bohu zde v Portugalsku. Faktem je, že mu děkujeme, že je všecko v pořádku. A Evropské unii taky!

Tak a kam teda můžeme díky této silné dvojce vyrazit? Na zajímavé výlety! Jupíííí!
Pro nás, girl-teachers, to bude první pořádný výlet, a to hned zítra, v neděli 11.června: jedeme

do Aveira. „Team Spirit“ vybral Pavlínu, aby připravila stručný popis míst, která v městečku navštívíme, a proč a čím jsou důležitá. V úterý jedeme na výlet do Lisabonu. Je to sice den pracovní, ale agentura nám vyjde vstříc, a nechá obě pracovní skupiny přeložit směnu na víkend. Kamila (nostra professora de espanhol) nám na základě vlastních zkušeností doporučila několik „must see places“, náš milý Team Spirit vybral Nikču a Betty, aby si o nich nachystaly zajímavý výklad a v úterý „Bom dia, Lisboa!“.

Zápisky mořeplavky, pt. 2: Benátky

Neděle, 11.června 2023 - Aveiro

V neděli jsme navštívily místní Benátky. Město při pobřeží Atlantiku, jižně od Porta. Město s názvem Aveiro.

Úplně jiný ráz než Braga: svěží, malebné, barevné, malý skvost.

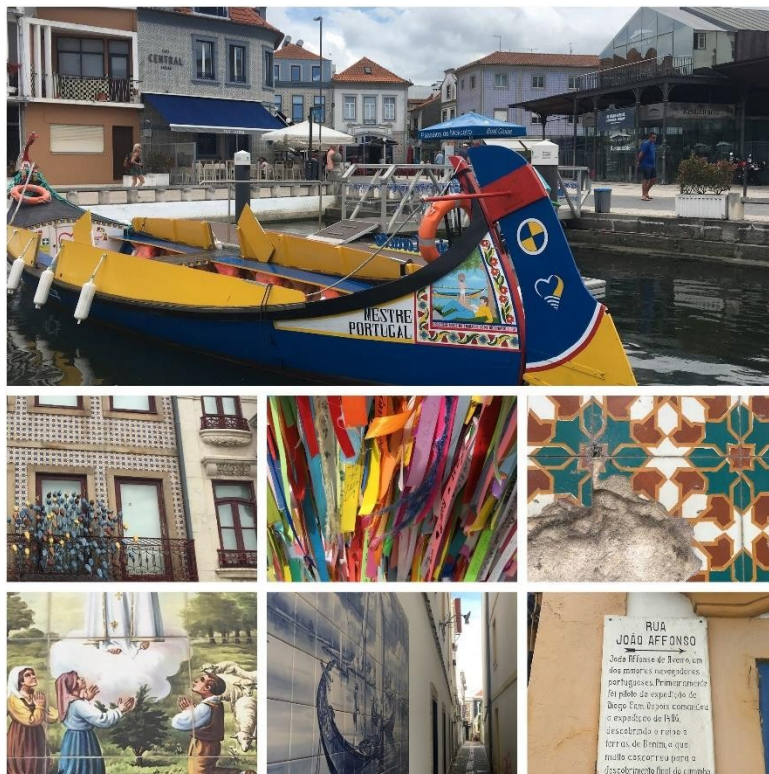
Město protínají kanály plné mořské vody, kterou brázdí desítky lodí - napodobenin benátských gondol, jen větších, ale podobně nacpaných turisty.

I my se po pěší prohlídce města, kterým nás provedla Pavlína, vydaly ke gondolímu přístavu, abychom usmlouvaly cenu za plavbu křížem krázem městem, zejména pak blíž místu, kde se tradičním způsobem těží sůl.

Aveiro je těžbou soli proslulé a naše návštěva rozhodně stála za to: rozlehlá políčka s větším či menším množstvím vody, kalu, zápachu, řas a usazenin, která pokrývají velmi rozlehlou oblast na kraji města. Voda se z políček samovolně odpařuje, snad i nějak hráběmi, které byly v políčku občas „zapomenuty“, zbavuje nečistot a kalu, a postupně se objeví krystaly soli, které se pak sbírají na velké hromady. Na polích není vidět absolutně žádnou moderní techniku: zdá se, že se vše dělá tradičně, postaru, ručně. Více informací se dozvíme od děvčat, která Aveiro, jakožto „sustainability location Number 1“, zahrnou do video-projektu s ekologickou tematikou. Zevrubnější prohlídka městečka odhalila opravdové kouzlo místa: úzké uličky, venkovní kavárničky a hospůdky, rybářskou čtvrť s frontou nízkých, krásně spravených domků, mosty přes centrální kanál, které připomínají opravdické Benátky... Zábradlí mostů jsou plná barevných stuh a stužek se jmény všech možných milovaných a milujících, kteří je tam umisťují stejně, jako visací zámky na mosty v Paříži. Krása! A o mnoho lehčí!

Podobně jako zatím skoro všechno tady v Portugalsku, i v Aveiru je snahou o ekologii a udržitelnost prodchnuto kdeco: i místí shopping mall, který si nezadá s olomouckou Šantovkou, má v hlavním menu svého webu regulérní odkaz na vlastní politiku udržitelnosti.

Závěrem nelze říct nic jiného než „Vivat, crescat, floreat Venezia, eh, teda Aveiro!“

Zápisky mořeplavky, pt. 3, pondělí 12. a pátek 16.6. – Porto

Ke čtení dalších řádků doporučuji sklenku portského. Fantastickou atmosféru města to jen podtrhne.

V pondělí (a pak ještě jednou v pátek) vyrazím Flixbusem směr Porto – k atrakci z největších. Transport z nádraží víc do centra už je regulérní brnkačka, když už jsme si cestování metrem se Šarkou vyzkoušely při příjezdu z ČR.

Stanice metra Trindade, strategicky umístěná blíž centru mě vyplivne u parčíku a pak už jen doleva a dolů. Dolů, dolů, furt dolů, až na břeh řeky Douro. To dolů se vine různými ulicemi, velkými a rušnými i úzkými a mnohem příjemnějšími.

Důležitý postřeh: všude se staví a rekonstruuje (tedy ne jen v Porto) – nevzhledné ohrady stavenišť s obrovskými auty a stroji si klid'o stojí uprostřed velkých a slavně vyhlížejících historických náměstí alá Václavák. Prázdné banky, ještě větší banky, mezinárodní

obchůdky, bistra, všehočtu' všeho. Na „Václaváku“ (velkém náměstí kousek pod stanicí Trindade) koukám na paní s koženou rukavicí, jak píská na jestřába. Jestřáb sviští podél fasád vysokých domů a prohání hejna holubů. Paní zapíská a jestřába má v mžiku na rukavici. Jmenuje se Filip, ten jestřáb, a oba jsou zaměstnanci „restaurace“ McDonald's, vedle které stojíme, a povídáme si. Paní, spíš teda Filip má za úkol plašit hejna holubů, kteří by jinak nadržo atakovali hosty tláskající se sendviči. Takže má pořád celkem napilno. Určitě si myslíte, že zas kecám a vymyslela jsem si to... - mně samé málem vypadly oči z důlků, ale včas jsem se před jestřábem ovládla – fakt to mám vyfocené, paní s Filipem. No

kidding!

Než jsem se tomuto originálnímu McDe zaměstnání přestala divit, po pár krocích a stovkách výškových metrů dolů stojím u Portské katedrály. Jaaaj, obrovská. Mohutná, mocně vyhlížející, kamenná a šedivá (jako skoro všechny architektonické ne-moc-skvosty, které za svůj pobyt nakonec uvidím, sorry jako, holt máme naši stověžatou a spousty dalších opravdových skvostů).

Pod katedrálou už se ale začíná otvírat výhled na nábřeží řeky a to už je něco jiného. Úplně dole, v opravdu krásné části Ribeiro, je úchvatný výhled na řeku, slavný most (jméno doplním) a živá a mezinárodní atmosféra. Dám pár portugalských korun houmlesákovi se třema ňuňacíma štěňátkama a ptám se ho, jak se dostanu na portské pobřeží Atlantiku. O uličku nahoru, u kostela sv.Františka, mám nasednout na tramvaj-linku č. 1 a ta mě prý zaveze až do všemi bedekry doporučené části, zvané Fos de Douro – pobřežní část města.

Jaaaj, tak to je úžasnolepé: staričká tramvaj, se vším všudy jako ze začátku dvacátého století, včetně skřípavých zvuků, si to brázdí podél břehu řeky až skoro k oceánu. A já v ní! A co víc: než se skupinou dalších turistů koupíme lístek a nasedneme, svérázně oděný chlápek s hučkou na hlavě nám prosimpěkně pěti světovými jazyky podá kompletní informace o tom, kudy se pojedje, co uvidíme, kolik stojí lístky tam i zpět, a odpoví na jakékoli dotazy. Na závěr se představí jako místní houmlesák, který si takovýmto guidingem vydělává na živobytí. Zase mi padá brada údivem, dávám mu pár portugalských korun a než se náš vagónek rozjede, loučí se a jede jako chytrá horákyne s námi/ ne-s-námi na stupátku zvenčí: privilegované místo, které není pro každého. Džízescrájst, pomyslím si, jako on nemluví valná většina našeho národa ani jednou cizí řečí, natožpak pěti. No, ale ani Portugalci prý na tom nejsou o moc lépe...

To už ale přicházím k oceánu, Mr. Atlantic Ocean – to je jinej kalibr! V pondělí nicmoc, ale v pátek už pěkně fouká, takže na pláži hukot, slaný opar ve vzduchu a slušné vlny. Ale je to studený!

Kdo sportuje, běhá nebo chodí po horách, ví, co znamená: „co jsme si slezli dólu, pěkně si zase vyšlapem nahóru, zadarmo nic.“ Zpět u sv.Františka přemýšlím, jak to nahóru s bolavým kolenem nenápadně ošulit a řešení je jasné: popojdu kousínek výš, aby se neřeklo, a tam pak nechám běžet Mr.Ubera. Cestou uličkami ve čtvrti Trindade mě zaujme kavárna s nápisem „Protest Kitchen – average food and drinkable coffee“. A pozor! Drinkable coffee, to musí být podnik nějakého nePortugalce, protože zážitek z většiny káv během pobytu je tedy dost slabý.

Vejdu dovnitř, jednoduchý, ale clearly international deisgn, objednávám si svůj

oblíbený FLAT WHITE (tyyyyjo, málem jsem za ten tejděn kávovýho abst'áku v doprovodu portugalské kávy zapomněla, jak se to říká), a že „Yes, of course“. Jsem 100% na správném místě. Káva vynikající. S obsluhujícím šéfem podniku si povídáme o tom, proti čemu ta jejich kuchyně teda protestuje, odkud vzali inspiraci na jídla v menu a taky se trošku bavíme na účet portugalské kávy, no nic politicky korektního.

Každopádně Porto má velmi silného ducha a rozhodně zaslouží svůj prostor a čas k pořádnému prozkoumání.

Zápisky mořeplavky, pt. 4, LISABON

Tak a teďka vrchol Portugalska – hlavní město Lisabon. Ráno vyrážíme z Bragy na plánovaný výlet do Lisabonu. Je to cesta daleká, přes 4 hodiny jízdy v autobuse. Pan řidič je určitě původem eskymák, protože klimatizace jede naplno a do Lisabonu přijíždíme s krápníky u nosu.

Metrem se svezeme do centra, na náměstí Praca Dom Pedro IV. Betty a Niki mají připravený výklad, který zahrnuje informace o historii, zeměpisu i současnosti. Z náměstí pomalu scházíme směrem k břehům řeky Tejo, cestou míváme slavný výhled Sant

Justa, ze kterého je nádherný výhled na celé město. Výjezd nahoru je zdarma pro kohokoli, kdo si vystojí frontu, ta je už ale pěkně dlouhá, takže pokračujeme dál ke katedrále Sé. O navigaci se moc starat nemusíme, stejným směrem proudí davy dalších turistů, které se u katedrály ještě výrazně zahustí.

„Sé“ je monumentální, robustní stavba, která církevní stavbu vlastně moc nepřipomíná. Vypadá spíš jako doširoka rozkročená pevnost. I kamenný interiér působí stroze a je změkčen několika sochami svatých, stropními malbami nad oltářem a okenními vitrážemi. Zkrátka úplně jiný styl než katedrály u nás.

Odtud scházíme ke slavnému náměstí Praca do Comercio, které leží na nábreží řeky. Náměstí je velmi rozlehlé a má dva výrazné stěžejní body: Vítězný oblouk a jízdní sochu Josefa I. Celé náměstí navíc sálá horkem a každý tvor na něm hledá stín. I my. Opět si od Betty a Niki vyslechneme výklad a vyrážíme hledat místo, kde se naobědváme.

Dočerpaly jsme síly a hlavně tekutiny a chystáme se najít zastávku autobusu, ten nás zaveze k několik kilometrů vzdálenému Památníku objevitelů. Je to kolos. Velikánská stavba ze světlého kamene, na něm

obrovské postavy bojovně hledící daleko za obzor. Niki a Betty nám opět podají pečlivě připravené informace o každé postavě na památníku a její roli v historii Portugalska. Veeeeery impressive. Na opačném břehu řeky vidíme vysokou sochu Ježíše, jak žehná městu a jeho lidem. Sedíme ještě chvíli na břehu řeky a povídáme si, v „komerční mini-přestávce“ si koupíme Starbucks kávu a McDonalds zmrzku a pak už frčíme busem na nádraží na opačném konci města. Byl to velký výlet do velkého města. A tak čtyřhodinovou cestu do Bragy skoro všichni prospíme.

PANÍ UČITELKA VOLTNEROVÁ - Zrození španělského espritu, díl pátý

Do Španělska jsem jela letos s Erasmem popáté a jsem nadšená a posílená jako vždycky. Málaga mě zaujala svou živočišnou rozverností, a hlavně do žil se mi vlila nová mantra: „tranquila, chica! Ve skvělé společnosti naší úžasné druhácké skupiny a parádní kolegyně Mgr. Krejčí jsme navštívili úchvatná místa: jednu ze tří mořských jeskyní na světě, strategicky významný anglický Gibraltar (zdravím hladové makaky, ehm), ikonický most v horském městečku Ronda, dechberoucí kaňon Caminito del Rey, které rozhodně není pro ty, co trpí závratěmi, a cítím, že po dvaceti letech návratů mám své must-see lokality v Andaluzii splněny.

Zbožňuji způsob, jakým se v Andaluzii mluví, tancuje, odpočívá, prostě žije. Protože život není jen práce, „tranquila chica!“ Jen tam se vám může stát, že vám prodavačka říká při nákupu cariño/corazón (zlatíčko/srdce), v pohodě vám potvrdí, že samozřejmě i vy můžete hned napoprvé v obchodě říct, „hola, guapa,“ tedy ahoj fešando, jen tam můžete v Carrefouru na řeznickém pultu vidět sluncem vysušené celé prasečí nohy i s kopýtkem, z kterých si poručíte odříznout nějaké to deko gurmánské šunky a jen tam si můžete zaspívat nebo zatančit společně s pouličními hudebníky.

V rámci konceptu udržitelnosti jsem přidala dílek do skládačky - podporou místních řemesel: koupila jsem si tři pásky vyrobené ve Španělsku, jeden mi na míru upravil na náměstí kožedělec v Rondě, další jsem si koupila v Málaze, kde mi paní nadšeně vysvětlovala, že tento pásek vyrábí její známý z Cádizů a ten třetí byl z obchodu, který nádherně voněl koženými výrobky už při vstupu. Náušnice vyráběly také španělské ruce z přírodních materiálů a stejně tak ty různé sladké a slané dobrotky například od tradiční Inés Rosales, anebo turrón a další cukrovinky, kterými vás prodejci lákají, jen co vstoupíte do jejich voňavého království. V Rondě jsem podpořila hudebnici nákupem jejího cd a odcházela jak ve snách, hrála tak nádherně, až jsem měla pocit, že se čas zastavil. A pak flamenco propriety, jak bych mohla zapomenout, co jiného si také může tanečnice koupit než

další šátek, vějíř a ozdoby? A všechno, hecho en España!

No a to je milý čtenáři vše, pokud jsi to dočetl až sem, tak víš, že nikdo z nás na praxích nezahálel, učili jsme se, poznávali, ochutnávali, získávali další a další zkušenosti. Jak dokládá příběh paní učitelky Voltnerové – ani zkušení cestovatelé ještě nezažili všechno!

S přispěním všech studentů a pedagogů uspořádal Mgr. Pavel Stůj, Ph.D

A JAK DOPADLO PŘI HODNOCENÍ NAŠE PŘEDCHOZÍ ČÍSLO ČASOPISU?

Recenze na Cestovní horečku č. 4, Vánoční edice Milan Šmelko 3.A

Školní časopis Cestovní horečka, který je psaný samotnými studenty, se zabývá různými novinkami ze školního prostředí, shrnutím akcí za poslední dobu nebo například rozhovory s učiteli.

Je hezké, že na jednom čísle spolupracuje více žáků, kteří se snaží udělat čtení zajímavé. Jeden z důvodů, proč je časopis tak skvělý, je to že spoustu věcí, o kterých se v něm píše, jsme většina z nás zažili také, nebo je zažívají naši přátelé a je zábavné si to znovu připomenout.

Povedené články, které se mi osobně líbily a zaujaly mě nejvíce, byly: „Je Vánočí Vídeň jen tahák na turisty?“ od M. Pryčové, „Deník maturantky“, „Zpráva z Erasmusu“ a „Školní akce za uplynulý půlrok“ od P. Protivánka.

Samotný časopis nemá nějaké velké mínusy, jen některé články jsou trochu strohé a né příliš poutavé. To však každý vidí jinak. Mně by se zejména líbilo, kdyby u rozhovoru s učiteli, byly pokaždé trochu jiné otázky, bylo by to víc pestřejší. Co se týče chyb, žádné jsem nepostřehl.

Porovnávat Cestovní horečku a světově známý magazín National Geographic je celkem těžké, jelikož jeden je jen školní časopis psaný studenty, který podává zprávy o tom, co se stalo a zajímavosti z prostředí školy a National Geographic je psán profesionály o přírodě, kultuře a mnohem jiném z našeho světa.

Co se týče grafické části, mohla by být více jednotná a více kreativní. Pestrost článků je dobrá, každý je o něčem jiném, jak ze života autorů, učitelů, tak i ze školního prostředí.

Na závěr bych zhodnotil časopis kladně, některé články mě zaujaly, jiné zase ne, ale tak to bývá.

RECENZE – cestovní horečka – Terezie Kožušnicková

Jako první bych asi ráda zhodnotila, že z vizuálního hlediska se mi to líbí. Obsahuje to obrázky, které sami vyfotili.

Titulní stránka je sice nadepsaná jako “vánoční číslo” ale v úvodníku se omluvili. Důvod byl pochopitelný a jsou šikovní, že se do toho vůbec pustili.

První článek o tanečních kurzech je přehledný a hezky napsaný. Za mě je tam už moc informací, ale to pro někoho jiného může být naopak lepší.

“Reportáž z Prahy” je kratší a přehledná. Musím říct, že se mi to dobře četlo a informace byly dostačující.

Co se týče textu o Vánoční Vídni jsem si všimla malé chyby ve jméně paní učitelky Voleské, ale to se samozřejmě může stát každému a dalších chyb jsem si upřímně nevšimla a to ani v jiných článcích.

Asi nejvíce se mi líbil článek o Vánoční dobročinnosti. Líbí se mi, že pomohli se zapojit a že povzbuzují ostatní čtenáře udělat to stejné. Hezky vysvětlují jak to probíhá a co to vůbec je.

Dobrý nápad za mě bylo, dát něco o španělských Vánocích. Jelikož se ve škole španělsky učíme a je dobré vědět něco o té krajině.

Celkově chci práci pochválit. Četlo se to hezky a jsou všichni šikovní☺

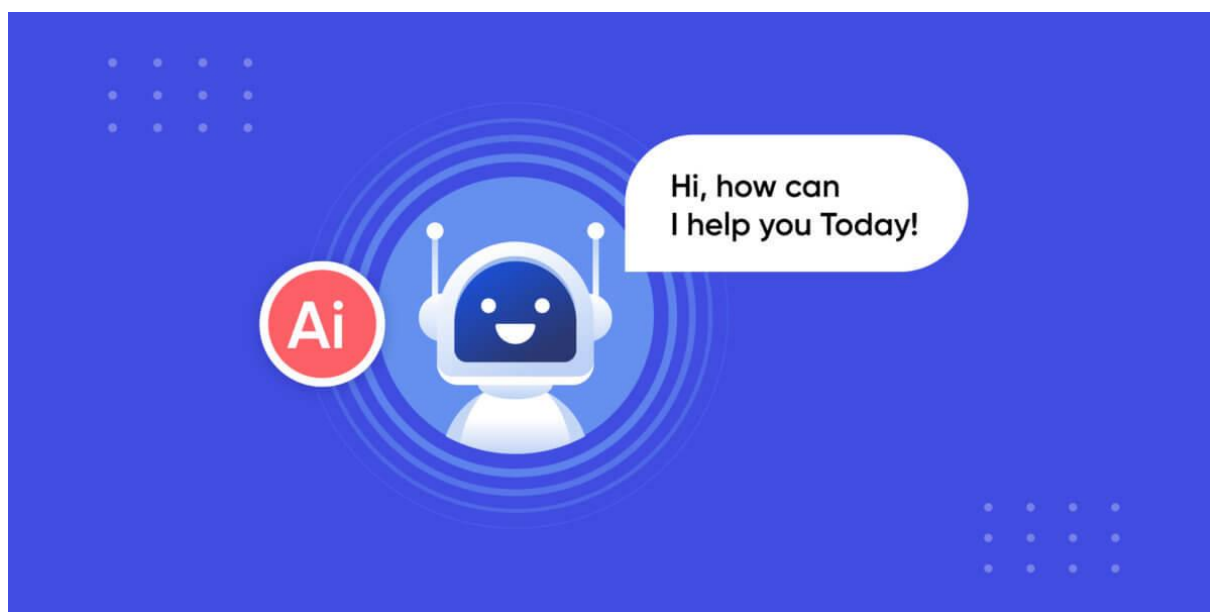
Umělá inteligence: Měl by se její vývoj zastavit?

Díky umělé inteligence máme spoustu možností jak si ulehčit život v různých oblastech. Ale vývoj pokračuje tak rychle, že poměrně nedávno podepsalo přes tisíc vědců z oblasti AI, včetně Elona Muska, otevřený dopis, aby se na půl roku vývoj zastavil. Podle nich to může být nebezpečné a mělo by se počkat, až budou vyvinuty bezpečnostní protokoly. Naopak proti se vyjádřil například Bill Gates který tvrdí, že pauza ve vývoji AI problém nevyřeší.

Jedním z poměrně nových AI systémů je například známý Chat GPT, který dokáže napsat texty podobně jako člověk a tím mu může ulehčit práci. Na druhou stranu, v Itálii bylo jeho používání pozastaveno kvůli problémům se shromažďováním osobních údajů. Další země zákaz používání zvažují.

Vývoj umělé inteligence jde rychle kupředu a s tím se objevují nové příležitosti, ale i problémy.

Šimon Trávníček

A TO JE VŠE – TAK ZASE V PŘÍŠTÍM ŠKOLNÍM ROCE

HLEDÁME POSILU!

NAŠE REDAKCE RÁDA PŘIVÍTÁ NOVÉ
ČLENY ZE VŠECH ROČNÍKŮ. PODMÍNKY:
DOBŘE NÁPADY A CHUŤ NĚCO PSÁT.

V PŘÍPADĚ ZÁJMU SE NAHLASTE P. UČ.
STŮJOVI NEBO SPOLUŽÁKŮM Z REDAKCE.

Časopis Cestovní horečka, léto 2023

Redakční tým

Šéfredaktoři: Petr Kardinál a Nela Opravilová

Prispěvatelé: Šimon Trávníček, Nela Opravilová a další

Zodpovědná osoba: Mgr. Pavel Stůj

Všecký obsah náleží časopisu Cestovní horečka, všechna práva vyhrazena.